

Nica-caracterizare sub aspectul capitolului IV

Partea a-IV-a a “Amintirilor” se incheie, si nu intamplator, fara a lasa posibilitatea unei continuari, pentru ca sfarsitul lor inseamna iesirea din copilarie, plecarea spre o lume straina, despartirea de Nica “dragul mamei”, care devenise inca de la Falticeni, pentru profesori si pentru colegi “Stefanescu” si devenise chiar pentru mama “Ioane”.

Creanga,autorul,se substituie noului personaj-narator,de o alta varsta decat Nica si incearca sa aduca la suprafata mai mult stari sufletesti decat intamplari:dragostea fata de satul natal cu imprejuriimile sale,respectul fata de familie si de prieteni si fata de tot ceea ce inseamna traditie,”dragu-mi era satul nostru,cu Ozana cea frumos curgatoare si limpede ca cristalul...dragi-mi erau tata si mama,fratii si surorile,si baietii satului...asemenea dragi-mi erau sezatorile...”.

Eroul traieste drama instrainarii totale si aduna in suflet regretul “abandonarii” universului natal,sentiment trait la maxim, ilustrat printr-o comparatie tripla “cum nu se da scos ursul din barlog,taranul de la munte,stramutat la camp,si pruncul dezlipit de la sanul mamei sale...” .Crescut in spiritul traditiei si al respectului fata de parinti intr-o lume in care obiceiurile erau lege,Nica se supune vointei mamei:”mort-copt,trebui sa fac pe cheful mamei,sa las ce-mi era drag.”

Parasirea satului natal “in ziua de taierea capului Sf.Ioan Botezatorul” inseamna pentru Nica iesirea din taramul miraculos al copilariei, moment in care jocul si jucariile ramaneau departe, in umbra, fiind nevoit acum sa infrunte

viata pentru ca mai tarziu “sa fie si el sprijin pentru istelalti”, dupa vorbele tatalui sau.

Constient ca nu poate schimba cursul vietii si hotararea parintilor, Nica se gandeste cu amaraciune la situatia in care se afla:”ce necaz pe capul meu” si varsa “zece randuri de lacrimi”.

Gandind ca “mai traiesc si ei oamenii si fara popie”,copilul apeleaza la un intreg arsenal de tactici pentru a-si impresiona mama,insa in fata autoritatii sale se supune:”ia acus sa ieu culeserul din ocnita si sa te dezmierd putin”,”Ioane, cata sa nu dam cinstea pe rusine si pacea pe galceava”.

Atasamentul fata de lumea in care s-a nascut si a crescut este atat de mare,incat nici mos Luca,”harabagiul satului”,nici caii lui nu mai au nici un farmec.Parerile de rau inunda sufletul eroului care cu ochii inlacrimati saruta mana parintiilor,luandu-si ramas bun.

Universul in care va patrunde eroul este inferior celui al Humulestilor, o lume neprimitoare,in care el este lipsit de aparare.Coplesit de tristete,simtind ca se duce “surgun dracului pomana” Nica priveste cu amaraciune “spre satele si locurile frumoase” ce ramaneau in urma in timp ce suferinta lui crestea la culme.

Dureroasa despartire de meleagurile natale apare sub forma dorului coplesitor pentru “fiecare fantana,parau,valcica,dumbrava” ce lasa in urma sa.

Nica se autocaracterizeaza cateodata,dar modalitatea principala de constructie a personajului ramane totalitatea intamplarilor prin care trece sau la care este martor.

Opera urmareste prin nararea faptelor si a intamplarilor procesul de formare a lui Nica precum si evolutia lui spirituala in relatia cu mediile sociale pe care le strabate.